

ЗА ПОДОБРА САБОТНА ШКОЛА

Градиво за саботна школа
1/2021

Сабота, 2 јануари 2021

1. ПАРАБОЛИТЕ ОД ЖИВОТОТ КАКО НАЧИН НА ПОУЧУВАЊЕ

„Сето ова Исус му го кажа на народот во параболи и без параболи ништо не говореше, за да се исполни реченото преку пророкот кој вели: ‘Ќе им зборувам во параболи; ќе го објавам скриеното од настанувањето на светот’“ (Матеј 13,34.35).

Во Христовиот начин на поучување со помош на параболи или споредби земени од обичниот живот го откриваме начелото што го раководело во текот на целата негова мисија на светот. За да ни помогне да се запознаеме со неговиот карактер и со неговиот живот, Тој зел наша човечка природа и престојувал меѓу нас. Божественото се открило во човечкото – невидливата слава во видлива човечка лика. За непознатото луѓето можеле да учат од познатото; небесното се откривало преку земното; Бог се претставил во човечка лика. Таков бил и Исусовиот начин на поучување; непознатото било насликано со познатото, божествените вистини со земни поими со кои луѓето биле добро запознати.

Начинот на кој поучувал Спасителот со помош на параболи или примери од животот покажува како изгледа вистинското „вишо образование“. Христос на луѓето можел да им открие најдлабоки научни вистини. Можел да им разјасни тајни во кои би можеле да проникнат дури по многу столетија труд и проучување. Можел да им даде предлози од подрачјето на науката со кои би ги хранел нивните мисли и би ја поттикнувал нивната пронаоѓачка ревност сè до крајот на времето. Но тоа не го правел. Не кажал ниту еден збор со кој би го задоволил љубопитството или човечката честољубива желба да постигне световна големина. Со сите свои поучувања Христос умот на човекот го водел во допир со бесконечниот ум. Луѓето не ги упатувал да ги проучуваат човечките теории за Бога, ниту кон неговата Реч или

кон неговите дела. Тој ги повикувал да го посматраат Бога онака како што се открил во своите дела, во својата Реч и по пат на своето провидение.

Христос не се занимавал со тешко разбирливи теории, туку со работи што се битни за развој на карактерт, со она што ќе ја зголеми човековата способност да го запознае Бога и да прави добро. Им зборувал на луѓето за вистините со кои го обликувал однесувањето во животот и кои се поврзани со вечноста.

Исус барал пристап до секое срце. Служејќи се со најразлични слики, Тој не само што ја претставил вистината во нејзините различни варијанти, туку се обраќал и на различни слушатели. Нивното внимание го привлекувал со слики и примери од нивниот секојдневен живот. Никој, што го слушал Спасителот, не чувствувал дека е занемарен или заборавен. Најскромниот и најгрешниот, во неговите учења препознавал глас што му се обраќа со многу нежност и сочувство.

За размислување и дејствување: Што можеме да научиме од Христовиот начин на поучување? Дали се занимаваме со она што е важно за развојот на нашиот карактер и она што ќе ни помогне да правиме добро? Дали сите во нашето општество се чувствуваат подеднакво вредни?

Сабота, 9 јануари 2021

1. СЕМЕ НА НЕВЕРСТВО ИЛИ СЕМЕ НА ВИСТИНАТА?

„Сејачот ја сее речта“ (Марко 4,14).

Христос дошол светот да го засее со вистината. Уште од падот на човекот во грев, сатаната сеел семе на заблуда. Токму со лага во почетокот и задобил власт над човекот и на ист начин сè до сега се труди да го урне Божјето царство на земјата и човекот да го стави под своја контрола... Многу таканаречени

проповедници на евангелието не ја прифаќаат целата Библија како вдахновена Реч. Еден мудрец отфрла еден нејзин дел, друг се сомнева во друг дел. Тие своите судови ги ставаат над Речта, а Писмото што го проповедаат се потпира врз нивниот авторитет. Неговата божествена автентичност е уништена. И така на сите страни се сее семе на неверство, зашто луѓето се збунети и не знаат во што да веруваат. Постојат многу верувања со кои умот нема право да се занимава....

Христос ги осудил тие обичаи на своето време. Тој кажувал дека Божјата реч треба да ја разберат сите. Тврдел дека Писмото има неотповиклив авторитет. И ние треба да постапуваме така. Библијата мора да се претставува како Реч на бесконечниот Бог, како решение за сите судири и темел за секоја вера.

Омилена Христова тема била нежноста на неговиот Отец и неговата изобилна божествена милост. Тој посебно се задржувал на неговиот карактер и на неговиот закон, а себеси на народот му се претставил како пат, вистина и живот. Тоа нека бидат теми со кои ќе се занимаваат и Христовите проповедници.

Кога ќе се одврати од Божјата реч и ќе почне да се храни со списи на невдахновени луѓе, умот заостанува во развојот, зашто го губи допирот со длабоките и сеопфатните начела на вечната вистина. Настанува застој бидејќи се ограничува на постигнатото и поминливото; неговата сила се намалува и по извесно време се спечува.

На Библијата ѝ е одземена силата и последиците се гледаат при губењето на моќта на духовниот живот. Во проповедите од многу денешни проповедални ја нема онаа божествена сила што ја буди совеста и носи живот во душата. Слушателите не можат да кажат: „Не горее ли нашите срца во нас кога ни зборувавше по пат и ни ги толкувавше Писмата?“ (Лука 24,32). Има многу луѓе кои го бараат живиот Бог, кои копнеат за неговото божествено присуство. ...Тврдењата и пронајдоците на луѓето немаат никаква трајна вредност. На народот нека му проговори Божјата реч! Оние што слушале само преданија, човечки теории и мудроштини, нека го чујат гласот на Оној чијашто Реч може да ја обнови душата за вечен живот!

За размислување и дејствување: Каде е местото на Светото Писмо во вашето искуство? Дали наоѓате доволно време да посветите внимание на нејзините вистини и поуки? Дали ѝ дозволувате да ви проговори и да ве насочи и води на вашиот животен пат?

Сабота, 16 јануари 2021

3. УКРАДЕНА ВИСТИНА ОД СРЦЕТО

„Посеаното покрај патот ги означува оние, кај кои се сее словото, но кај кои, откако ќе го чујат, веднаш доаѓа сатаната и им го грабе словото, посеано во срцата нивни“ (Марко 4,15).

Семето посеано крај пат ја претставува Божјата реч што паѓа врз срцата на невнимателните слушатели. Срцето кое станало широка сообраќајница за телесните уживања, за гревовите и световните склоности, е слично на тврд разгазен пат. Окупирана со себични цели и со грешни уживања, душата „закоравела од измамливоста на гревот“ (Евреите 3,13). Духовните способности ѝ се парализирани. Луѓето ја слушаат Речта, но не ја разбираат. Не сфаќаат дека таа се однесува на нив. Не се свесни за своите потреби ниту за опасноста што им се заканува. Не ја забележуваат Христовата љубов, поминуваат покрај пораките на негова-та милост како покрај нешто што не се однесува на нив.

Како птиците што се брзи да го исколваат семето што лежи крај пат, така и сатаната е подготвен да го собере од душата семето на божествената вистина. Тој се плаши дека Божјата реч ќе ги разбуди безгрижните и ќе влијае врз стврдатите срца. Сатаната и неговите ангели (демони) доаѓаат на собирарите на кои се проповеда евангелието. Додека небесните ангели се трудат со Божјата реч да влијаат врз срцата, непријателот будно внимава да го отстрани тоа влијание. Со сета сериозност и злоба тој се обидува да го оневозможи дејствувањето на Божјиот Дух. Додека Христос ја привлекува душата со својата љубов, сатаната

се обидува вниманието на сите што се поттикнати да го бараат Спасителот да го одврати од него. Тој го окупира умот со световни планови. Буди критицизам или внесува сомневање и неверство. Зборовите што ги бира говорникот или начинот на неговиот говор можеби не одговараат на вкусот на слушателите, па тие се задржуваат на овие слабости. И така вистината што им е неопходна, и што Бог милостиво им ја пратил, не остава никакво трајно влијание.

Сатаната има многу помагачи. Мнозина кои тврдат дека се христијани му помагаат на искушувачот да го собере семето на вистината од срцата на другите луѓе. Мнозина што го слушаат проповедањето на Божјата реч, истото во своите домови го критикуваат. Тие проповедта ја оценуваат онака како што ги оценуваат зборовите на некој предавач или политичар. Веста што мора да ја сметаат за Божја порака упатена до нив ја разгледуваат со несериозни и саркастични коментари. Опширно расправаат за карактерот на проповедникот, за неговите побуди и постапки и за однесувањето на другите верници во црквата. Искажуваат остри судови, повторуваат озборувања и критики, и сето тоа пред ушите на необратените. Често вакви расправи родителите водат во присуство на своите деца. На тој начин тие го поткопуваат угледот на Божјите весници и почитта на нивните пораки. Мнозина така учат лекомислено да пристапуваат и кон Божјата реч.

И затоа во домовите на многу таканаречени христијани младите се приготвуваат да станат неверници. Родителите се прашуваат зошто нивните деца толку малку се интересираат за евангелието, зошто толку упорно се сомневаат во вистините на Библијата. Се чудат зошто е толку тешко да ги подложат под моралните или религиските влијанија. Не се свесни дека со својот пример ги стврднале срцата на своите деца. Доброто семе не нашло место да пушти корен, и сатаната го однел.

За размислување и дејствување: Да бараме од Бога мудрост и сила за нашето влијание врз сите, особено врз децата и младите во нашиот дом, да биде секогаш позитивно. Да не дозволиме да бидеме соблазна за која било душа.

Сабота, 23 јануари 2021

4. ЉУБОВТА СЕ ПОКАЖУВА НИЗ ЖРТВА

„Кој не љуби, тој не Го познал Бога, зашто Бог е љубов“ (1. Јованово 4,8).

Вистинската светост подразбира целосна преданост во службата на Бога. Тоа е услов за вистинско христијанско живеење. Христос бара неограничено посветување, лична служба. Тој го бара срцето, умот, душата, силата. Не смее да се негува себичност. Оној што живее за себе, не е христијанин.

Љубовта мора да биде начело на нашето дејствување. Таа е темелно начело на Божјето владеење на небото и на земјата, а мора да стане темел и на христијанскиот карактер. Само љубовта може христијанинот да го одржи непоколеблив. Единствено таа може да го оспособи да им се противстави на неволјите и искушенијата.

Љубовта се покажува низ жртва. Планот за откуп бил заснован на жртва – на жртва толку широка, длабока и висока, немерлива. Христос дал сè за нас и сите што го прифаќаат него ќе бидат подготвени да жртвуваат сè за својот Откупител. Неговата слава и чест тие ќе ја ставаат на прво место.

Ако го сакаме Исуса, ние ќе копнееме да живееме за него, да му принесуваме жртви благодарници и да работиме за него. И работата ќе ни биде лесна. Заради него ние радо ќе поднесуваме и болка и напор и жртва. Ќе ни биде мила неговата неодолива желба да ги спаси сите луѓе. Ќе го чувствуваме истиот нежен копнеж за спасение на душите што го чувствувал Тој.

Тоа е Христова религија. Сè што е помалку од тоа, претставува измама. Никаква теорија на вистината, никакво тврдење за некакво учеништво, нема да спаси ниту една душа. Ние не му припаѓаме на Христа сè додека не сме потполно негови. Половичноста во христијанскиот живот придонесува човекот да

стане нерешителен во намерите и колеблив во желбите. Напорот да си служиме и себеси и на Христа нè прави слушатели на кои семето им паднало на каменлива почва и кои нема да се одржат кога ќе бидат ставени на проверка.

За размислување и дејствување: Ајде да сирнеме во длабочините на нашето срце. Дали постои нешто, во некое катче таму длабоко, а да не му сме го предале на Господовиот олтар? Да не дозволиме површноста да нè оттргне целосно од Божјата љубов што целосно се открилаво Господа Исуса Христа.

Саботна, 30 јануари 2021

5. ПРЕДАЈТЕ МУ ГИ НА БОГА СВОИТЕ ГРИЖИ

„Сите ваши загрижености префрлете ги врз Него, зашто Тој се грижи за вас“ (1. Петрово 5,7).

Ниту еден општествен слој не е исклучен од грижите на овој свет. Тешката работа, откажувањата и стравот од скудноста предизвикуваат неволји и тешко ги оптоваруваат сиромасите. Богатите ги обременува страв од загуба и мноштво други стравови и грижи. Мнозина од Христовите следбеници ја забораваат поуката што Тој сакал да ја научат од цвеќињата во полето. Тие немаат доверба во неговата непрекратна грижа. Христос не може да ги носи нивните товари зашто не ги ставиле на него. И затоа грижите во животот, иако требало да ги приближат до Спасителот од него да побараат помош и утеха, претставуваат пречка што ги одвојува од него.

Мнозина кои би можеле да бидат успешни во Христовата служба се оддаваат на стекнување на богатство. Сите свои сили ги трошат во деловни потфати и мислат дека поради тоа немаат време за она што е духовно. На тој начин се одвојуваат од Бога. Библијата ни кажува: „Не застанувајте во ревноста“ (Ри-

мјаните 12,11). Ние мораме да работиме за да можеме да им дадеме на сиромасите. Христијаните мора да работат, мора да бидат активни, но не мораат заради тоа да упаѓаат во грев. Меѓутоа, мнозина на тој начин се преокупирани со работа и немаат веќе време за молитва, немаат време за проучување на Библијата, немаат време да го бараат Бога и да му служат. Понекогаш во нивната душа сè уште се јавува стремеж за светост и за небото, но немаат веќе време да се одвратат од бучавата на овој свет и да ги слушнат величествените и авторитативни зборови на Божјиот Дух. Вечното станува споредно, а световното доминантно. Семето на Речта не може веќе да донесе плод, зашто силите на душата се насочени кон негување на трњето на световноста.

Мнозина, пак, кои пред себе имаат друга цел, прават слична грешка. Тие работат за добро на другите, но нивните должности ги оптоваруваат, одговорностите се множат и големите обврски не им оставаат време за проучување на Божјата реч и ја занемаруваат врската со Бога по пат на молитва. Забораваат дека Христос рекол: „Без мене не можете да правите ништо“ (Јован 15,5). Се оддалечуваат од Христа; нивниот живот не е веќе проникнат со неговата милост, и како резултат на тоа се покажуваат себични особини. Нивната служба станува обележана со желба за првенство, извалкана со грубите, нељубезни црти на непреобратеното срце. И тоа е една од основните тајни за поразот во христијанскиот живот, причина за слабите резултати.

За размислување и дејствување: Дали сте можеби и денеска оптоварени со грижи? Зошто не го замолите Христа токму сега да го земе вашиот голем товар. Тој е подготвен да го стори тоа и да ве оспособи и ослободи за служба која ќе внесе небесна радост во вашето искуство.

Сабота, 6 февруари 2021

6. ШТО ДА СТОРИМЕ ЗА ВИСТИНАТА ДА ЗАЖИВЕЕ ВО НАШЕТО СРЦЕ?

„Со задоволство ќе ја исполнам волјата Твоја, Боже мој; Твојот Закон е во срцето мое“ (Псалм 40,8).

„Доброто и чисто срце“ за кое зборува параболата не е срце без грев, зашто евангелието мора да им се проповеда на загубените. Христос рекол: „Не дојдов да ги викам праведните на покајание, туку грешниците“ (Марко 2,17). Добро срце има оној кој е под водство на Светиот Дух. Тој ја признава својата вина и чувствува потреба од Божјата милост и љубов. Има искрена желба да ја запознае вистината за да може да ја послуша. Добро срце е срце кое верува, срце кое верува во Божјата реч. Без вера не е можно да се прими Речта.

Само оној што го прифаќа Писмото како Божји глас е вистински ученик. Тој се тресе од Речта, зашто за него таа е жива стварност; го отвора својот ум и своето срце за да ја прими....

Сознанијата за вистината не зависат толку од силата на интелектот колку од чистотата на намерите, од едноставната искрена и цврста вера. Божјите ангели се веднаш крај оние кои со понизно срце бараат Божје водство. Ним им се дава Свети Дух да им ги отвори богатите ризници на вистината.

Не е доволно само да се слуша или да се чита Речта. Секој што сака да има полза од Писмото мора да размислува за вистината што му била објавена. Сериозно трудејќи се и размислувајќи со молитва, тој треба да го сфати значењето на зборовите на вистината и во најголема можна мера да се напои со духот на тие свети божествени изреки.

Бог нè повикува нашиот ум да го исполниме со големи и чисти мисли. Тој сака да размислуваме за неговата љубов и благодат, да го истражуваме неговото чудесно дело во големиот план на откупувањето. Тогаш сè појасно ќе ја сфаќаме вистина-

та и повозвишена и посвета ќе биде нашата желба да имаме чисто срце и јасни мисли. Душата што живее во чиста атмосфера на чисти мисли ќе се преобрази затоа што го проучувала Писмото и воспоставила врска со Бога.

Кога се молиме за добродетелите на духот, Бог често ги прима нашите молитви доведувајќи нè во околности во кои можат да се развијат тие плодови; но ние не ја разбираме неговата намера, се чудиме и сме депримирани. Сепак, никој не може да развие духовни доблести ако не се подложи на процес на растење и плодородие. Наша задача е да ја примиме Божјата реч, да се држиме цврсто за неа, целосно да се ставиме под нејзина власт и тогаш ќе се исполни нејзината намера во нас.

За размислување и дејствување: Да бараме од Бога чистота на намерите и срцето. Гледаме дека таа е од суштинско значење за нас да го разбереме Словото и за да може таа да живее во нас. Не обесхрабрувајте се ако сте сè уште во тој процес; останете на вистинскиот пат и дозволете му на Господа да го доврши своето прекрасно дело во вас.

Сабота, 13 февруари 2021

7. БОЖЈАТА СИЛА Е НЕОПХОДНА ЗА НОВ ЖИВОТ

„Па спие, и станува ноќе и дење; а како никнува и како расте семето, тој не знае“ (Марко 4,27).

Во семето лежи живот, во земјата постои сила; но, ако паралелно со тоа не би дејствувала дење и ноќе бесконечната божествена сила, семето никогаш не би донело плод. Мора да се излеат обилни дождови за да ги наквасат жедните полиња, сонцето треба да прати топлотна енергија за да го разбуди закопаното семе. Единствено Творецот, кој го всадил животот во семето, може и да го поттикне да расте. Секое семе расте, секоја билка се развива, единствено со Божјата сила.

Она што се случува во природата, се случува и при духовното сеење; учителот на вистината треба да се потруди да ја приготви почвата на срцето; тој мора да го посее семето, но силата што произведува живот доаѓа единствено од Бога. Постои граница преку која секој човечки напор е напразен. Иако мораме да ја проповедаме Речта, ние не можеме да вдахнеме сила што ќе ја оживее душата и што ќе стори да никне праведност, да се прослави Бог. Заедно со проповедањето на Речта мора да дејствува сила поголема од секоја човечка сила. Единствено со силата на Божјиот Дух Речта ќе стане жива и јака, способна да ја обнови душата за вечен живот. Тоа Христос сакал да им го објасни на своите ученици. Тој ги учел дека ништо од она што го имаат во себе нема да обезбеди успех во нивната работа, туку дека чудотворната Божја сила ќе стори неговата Реч да биде делотворна.

Работата на сејачот претставува дело на верата. Тајната на ртењето и растењето на семето тој не може да ја разбере, но се потпира врз средствата со кои дејствува Бог за билките да растат. Фрлајќи го семето во земјата, тој привидно ги губи драгоцените зрна што можеле да му обезбедат храна на неговото семејство. Меѓутоа, тој се откажува од сегашните добра, очекувајќи да биде богато награден. Тој го фрла семето, надевајќи се дека ќе го собере многукратно зголемено во обилна жетва. Така мора да прават и Христовите слуги, очекувајќи жетва од семето што го сеат.

Доброто семе може извесно време да лежи незабележано во студеното, себично световно срце, не давајќи доказ дека пуштило корен; но подоцна, кога во душата ќе дејствува Божјиот Дух, скриеното семе ќе никне и на крај ќе донесе плод на Божја слава. Во нашиот животен труд ние не знаеме што ќе успее, ова или она. Тоа не е прашање на кое ние треба да дадеме одговор. Ние треба да го извршиме нашето дело и резултатите да му ги препуштиме на Бога. „Наутро сеј го своето семе, а навечер твојата рака нека не почива“ (Проповедник 11,6).

За размислување и дејствување: Колку е утешно да се потсетуваме на нашите повици и што треба да препуштиме на делувањето на Божјиот Дух. Ова не треба да нè прави пасивни, туку радосно да нè поттикне да имаме надеж за секоја душа, сè додека е жива. Затоа, да го споделуваме семето на евангелието, а последиците да ги оставиме на Бога и на човечката слободна волја.

Сабота, 20 февруари 2021

8. ШТО ДА ПРАВИМЕ СО КАКОЛОТ?

„Не судете, за да не бидете судени“ (Матеј 7,1).

Христос јасно нагласува дека сите што упорно и отворено грешат, мора да бидат одвоени од црквата, но не ни ја предал нам задачата да ги оценуваме карактерите и побудите на луѓето. Тој премногу добро ја познава нашата природа за да ни довери таква задача. Кога би се обиделе од црквата да ги искорениме оние што ги сметаме за лажни христијани, сигурно би направиле грешки. Често токму тие што Христос сака да ги привлече кон себе, ние ги прогласуваме за безнадежни случаи. Кога ние би се занимавале со овие души и нивниот случај би го решавале сообразно со нашите несовршени судови, можеби би им ја одзеле и последната надеж. Мнозина кои себеси се сметаат христијани на крај ќе бидат прогласени како лесни. На небото ќе се најдат многу такви кои нивните соеседи ги сметале за недостојни за небото. Луѓето судат според изгледот, а Бог суди според срцето. Каколот (плевелот) и пченицата треба да растат заедно до жетвата, а жетвата е крај на времето за проверка.

Зборовите на Спасителот кријат уште една поука, поука за прекрасната стрпливост и за нежната љубов. Како корењата на каколот што се тесно испреплетени со корењата на благородната пченица, така и лажните браќа во црквата се тесно поврзани со вистинските Христови следбеници. Вистинскиот карактер на

тие лажни верници уште целосно не се открил. Кога тие би биле одвоени од црквата, можеби би се соблазниле многумина кои инаку би останале цврсти во верата.

Сатаната е измамник. Кога тој згрешил на небото, дури ни преданите ангели не го препознале потполно неговиот карактер. Токму затоа Бог не го уништил веднаш сатаната. Да го сторел тоа, светите ангели не би ја сфатиле Божјата праведност и љубов. Сомневањето во Божјата добрина би останало како зло семе што би донело горчливи плодови на гревот и болката. Зачетникот на злото бил поштеден за целосно да го покаже својот вистински карактер. Во текот на долгите векови Бог бил изложен на маки гледајќи ги делата на злото. Тој радо го дал бесконечниот Дар на Голгота со што не дозволил кој било да биде измамен со лажните зборови на нечестивиот; плевелот не може да се искорне без опасност со него да не се искорне и драгоцената пченица. Зар не би требало и ние да покажеме исто толкава стрпливост кон нашите ближни како и Господарот на небото и земјата што покажал кон сатаната?

Светот нема никакво право да се сомнева во вистинитоста на христијанството само затоа што во црквата има и недостојни верници, ниту христијаните смеат да се обесхрабрат поради своите лажни браќа. Како било тоа во првата црква? Ананија и Сафира им се придружиле на учениците. Симон Вражарот бил крстен. Димас, кој го изневерил Павла, е сметан како верник. Јуда Искариот се вбројувал меѓу апостолите. Откупителот не сакал да загуби ниту една душа; неговото искуство со Јуда е забележано за да се покаже неговото бесконечно трпение кон изопачената човечка природа и нè повикува и ние да ги поднесуваме таквите, следејќи го неговиот пример. Тој кажал дека во црквата ќе се наоѓаат лажни браќа сè до крајот на времето.

За размислување и дејствување: Ова може да звучи како тешка беседа и многумина се оние кои не можат да ја прифатат. Сепак, пред да почнеме да бидеме љубоморни и да покажуваме со прстот, да се запрашаме: „Да не сум јас тој Господи?“ Тогаш Божјето долго трпение ќе биде за наше спасение и милост.

Сабота, 27 февруари 2021

9. НЕ СЕ СОМНЕВАЈТЕ ВО БОЖЈЕТО ЦАРСТВО

„Царството небесно прилега на синапово зрно, кое човек го зел и го посеал на нивата своја“ (Матеј 13,31).

Среде мноштвото што ги слушало Христовите поуки имало и многу фарисеи. Тие со презир забележувале како малку од неговите слушатели го признаваат како Месија. Се прашувале меѓу себе како може Тој едноставен учител да го издигне Израел на ниво на доминантна нација на светот. Без богатство, без моќ и чест, како може Тој да го воспостави тоа свое ново царство? Христос ги прочитал нивните мисли, па им одговорил:

„Како ќе го прикажеме Божјето царство? Со каква споредба да го претставиме?“ Световните власти никако не можеле да му послужат како пример. Ниту едно граѓанско општество не можело да му биде симбол. Затоа им рекол: „Небесното царство прилега на синапово зрно, кое човек го зема и го сее на својата нива; тоа навистина е најмало од сите семиња, но кога ќе порасне, поголемо е од сите градинарски растенија и станува дрво, па небесните птици доаѓаат и си прават гнезда на нивните гранки“ (Марко 4,30-32).

Никулецот во семето расте ползувајќи го животното начело што го всадил Бог во него. Неговиот развој не зависи од никаква човечка сила. Така е и со Христовото царство. Тоа е ново создавање. Начелата на неговиот развој се спротивни на начелата според кои се управуваат царствата на овој свет. Земните власти се одржуваат со помош на физичка сила; своето владеење тие го одржуваат со војни. Меѓутоа, основачот на ова ново царство е Кнезот на мирот. Светиот Дух световните царства ги претставува со симболи на сурови грабливи ѕверови; а Христос е „Јагне Божје кое ги зема на себе гревовите на светот“ (Јован 1,29). Во неговиот план на владеење нема место за груба сила што ја крши совеста. Евреите очекувале Божјето царство да се

воспостави на ист начин како и световните царства. За да шират праведност, тие прибегнувале кон присилни мерки. Ковале методи и планови. Меѓутоа, Христос во срцата на луѓето всадува начело. Всадувајќи ја вистината и праведноста, Тој ги искоренува заблудата и гревот.

Така и делото на божествената милост во срцето од почеток изгледа незначително. Ќе се изговори збор, душата ќе ја осветли светлосен зрак, ќе се почувствува влијание кое започнува нов живот, и кој може да го оцени коенчниот резултат!

За размислување и дејствување: Постои навика да се гледа со тага, дури и со потценување, на вредностите на небесното царство во денешното општество. Тоа влијание не ги заобиколува ниту христијаните. Многу од нив не се секогаш подготвени да застанат зад тие вредности затоа што изгледаат слаби, немоќни и непопуларни. Но, да не се лажеме, не се сомневајте: зад овие принципи стои најсилната сила во вселената. Да го усогласиме нашиот живот со нив и да гледаме како небесното царство се шири во нас и преку од нас.

Сабота, 6 март 2021

10. ПОТРЕБНА Е СТРУКТУРА ВО ЖИВОТОТ

„Бидејќи човекот што ќе посее, тоа и ќе жнее“ (Галатјаните 6,7).

Според законите што ги поставил Бог во природата, со непогрешна точност последиците се сообразени со причината. Жетвата кажува каква била сеидбата. Немарниот работник го осудува неговото дело. Жетвата сведочи против него. Истото правило важи и на духовното подрачје; верноста на секој работник се мери со резултатите на неговиот труд. Карактерот на неговото дело, било да работел трудољубиво или немарно, се

покажува при жетвата. Токму на тој начин се одредува неговата судбина за вечнота.

Секое посеано семе носи жетва според својот вид. Истото се случува и во човечкиот живот. За сите нас е неопходно да сееме семе на сожалување, семе на сочувство и љубов, зашто ќе пожнеме што сме посеале. Секоја себичност, самољубие, самоизвишување, секое попуштање пред самите себе, ќе донесе жетва според својот вид. Оној што живее за себе, сее во телото и од телото ќе пожнее пропаст.

Бог никого не го уништува. Секој што е уништен, се уништил самиот себе. Секој што ги отфрла опомените на совеста, сее семе на неверство, а тоа ќе донесе сигурна жетва. Во старо време, отрфлајќи ја првата Божја опомена, фараонот посеал семе на тврдокорност, па и пожнеал тврдокорност. Бог не го натерал да не верува. Семето на неверството што го посеал донело жетва сообразно со својот вид. И така неговото противставување продолжило сè додека со свои родени очи не ја видел својата опустена земја, студеното мртво тело на својот првенец, на сите првенци во својот дом и во сите семејства во своето царство, сè додека водите на Црвеното Море не се склопиле над неговите коњи, бојни коли и војници. Неговата историја е страшна слика за вистинитоста на изреката: „Бидејќи човекот што ќе посеа, тоа и ќе жнее“ (Галатјаните 6,7). Ако Луѓето успеат да го сфатат ова, ќе бидат мошне внимателни додека го бираат семето што ќе го сеат.

Кога посеаното семе ќе донесе жетва и кога тоа повторно ќе се посеа, приносот многукратно се зголемува.

Овој закон се потврдува и во нашите односи со ближните. Секое дело, секој збор, претставува семе што ќе донесе плод. Секое дело на промислена љубезност, послушност или самооткажување, ќе се повтори кај другите, а преку нив и кај многу други. Така и секое дело на завист, злоба и раздор, ќе биде семе кое ќе никне како „корен на горчина“ (Евреите 12,15) со кој мнозина ќе бидат расипани. А колкав дури ќе биде бројот на

оние што ќе ги отрујат тие „мнозина“! И така се сее семе – добро или зло – за сега и за вечноста.

За размислување и дејствување: Можеме да живееме некое време без јасен правец и насока. Но, порано или подоцна, таквата одлука јасно ќе се покаже во нашето искуство. На секој живот му е потребна структура, а Бог ни ја оставил својата помош – Неговата Реч. Од нас зависи колку ќе ја искористиме таа прекрасна помош.

Сабота, 13 март 2021

11. ИМА НАДЕЖ ЗА СИТЕ

„И да го држиме исповеданието на надежта цврсто, зашто верен е Оној Кој се заветувал“ (Евреите 10,23).

Никој не е толку грешен, никој не паднал толку длабоко за да се најде надвор од досегот на таа сила. На сите што сакаат да му се покорат на Светиот Дух ќе им биде всадено ново животно начело; кај човечкиот род мора да се обнови загубениот божествен лик.

Меѓутоа, човекот не може да го преобрази неговата волја. Во него нема никаква сила со која би можела да се изведе таа промена. Квасецот – нешто што е наполно надвор од него – мора да се стави во брашното пред да се изврши саканата промена. Затоа грешникот мора да ја прими силата на Божјата милост која може да го оспособи да влезе во царството на славата. Сета култура и сето образование што може да ги даде светот ќе доживеат неуспех при обидот пониженото дете на гревот да го претворат во небесно дете. Силата што обновува мора да дојде од Бога. Промена може да се изврши само со силата на Светиот Дух. Сите што сакаат да бидат спасени – угледните и презрениите, богатите и сиромасите – мораат да се подложат на дејствувањето на таа сила.

Има многу такви кои се обидуваат да се реформираат по-правајќи ја оваа или онаа лоша навика, надевајќи се дека така ќе станат христијани, но тие почнуваат на погрешно место. Првата наша промена мора да се изврши во срцето.

Исповедањето на верата и всадувањето на вистината во срцето се две наполно различни нешта. Не е доволно само да се познава вистината, зашто ние можеме да ја познаваме вистината, а при тоа да не сме ги измениле мислите и чувствата. Срцето мора да се преобрати и да се посвети.

Човек кој се обидува да ги држи Божјите заповеди затоа што чувствува дека тоа му е должност – затоа што тоа се бара од него – никогаш нема да ја запознае радоста што произлегува од послушноста. Тој и не е послушен! Кога Божјите барања се чувствуваат како должност, како товар, затоа што се противат на човековите склоности, можеме да знаеме дека тој човек не живее вистински христијански живот. Вистинската послушност е последица на начелото што дејствува однатре. Таа произлегува од љубовта кон праведноста, од љубовта кон Божјиот закон. Преданоста кон нашиот Откупител е срцевина на секоја праведност. Тоа ќе нè наведе да го правиме она што е право затоа што е право – затоа што на тој начин му угодваме на Бога.

За размислување и дејствување: Бог е заинтересиран за вашите мотиви: зошто го правите она што го правите? Луѓето не можат секогаш да ги препознаат причините што нè мотивираат да го направиме ова или она. Но, пред Бога сè е чисто и јасно, Тој нè чита како отворена книга. Тој сака да се запознаеме со неговите мотиви и тие да станат наши. Неговата моќ може да нè ослободи од погрешните мотиви и да ги всади во нас вистинските. Дали е тоа и твојата желба?

Сабота, 20 март 2021

12. КАКО ДА ГО ОЧИСТИМЕ СВОЈОТ ПАТ?

„Со сето срце мое Те барам, не дозволувај да застрамам од Твоите заповеди“ (Псалм 119,10).

„Создај чисто срце во мене, Боже, и нов и прав дух стави во мене“ (Псалм 51,10)

Зошто толкаво мнозинство кои не можат да поднесат противење што се опира на нивните намери и планови, кои покажуваат непосветен темперамент, чиешто зборови се остри, кои се дрски и избувливи? Во нивниот живот дејствува истата онаа себична љубов, истото себично попуштање пред своите слабости, истиот темперамент, истите непромислени зборови што се гледаат во животот на световните луѓе. Се забележува истата навредлива суета, истото попуштање пред вродените склоности, истата изопаченост на карактерот – вистината како да им е наплно непозната. Причина за тоа: не се преобратени! Тие не го скриле во срцето квасецот на вистината. Тој нема можност да ја изврши својата функција. Нивните наследени и усвоени склоности кон зло не се потчинети на неговата преродбенска сила. Во нивниот живот не се покажува Христовата милост и тие не веруваат во неговата сила да го преобрази нивниот карактер.

Библијата е силно средство за преобразба на карактерот. Христос се молел: Кога се проучува и извршува, Божјата реч влијае врз срцето, зауздувајќи секоја несвета особина. Светиот Дух доаѓа да нè увери дека сме грешни, и верата што се јавува во срцето дејствува со силата на љубовта кон Христа, помагајќи ни со телото, со духот и душата да стануваме слични со него. И тогаш Бог може да нè употреби – да ја исполни својата волја. Силата што ни е дадена дејствува однатре, гонејќи нè на другите да им ја објавиме вистината што ни е откриена.

Вистините на Божјата реч ја задоволуваат најголемата потреба на човекот – неговата душа со вера да му се обрати на

Бога. Нејзините возвишени начела не смеат да се сметаат толку чисти и свети за да не можат да се применат во секојдневниот живот. Тоа се вистини што допираат до небото и ја опфаќаат вечноста, но сепак, нивното животно влијание неразделно е поврзано со човечкото искуство. Тие мора да проникнат сè, од најголемото до најнезначителното во животот.

Срцето на оној што ја прима Божјата милост е преполно со љубов кон Бога и кон оние за кои Христос умрел. Неговото себично „јас“ не се бори да биде признато. Тој не ги сака другите затоа што тие го сакаат него или затоа што му угаѓаат, затоа што ги ценат неговите заслуги, туку затоа што се Христова откупена сопственост.

Доколку другите погрешно ќе ги сфатат или погрешно ќе ги протолкуваат неговите побуди и неговите зборови и постапки, тој не се навредува, туку продолжува да оди по истиот урамнотежен пат во животот. Тој е љубезен и промислен, не бара никаква лична слава и признание и секогаш е полн со доверба во Божјата милост и љубов.

Со нашиот темперамент и глас треба да управува Христовата милост. Таа дејствува и се покажува во пристојноста, во нежната грижа на братот за брата си и во љубезните зборови што охрабруваат. Во таков дом престојуваат ангели. Животот точи сладок мирис кој како свет темјан се издигнува кон Бога. Љубовта е проникната со љубезност, со нежност и стрпливост.

За размислување и дејствување: Верувам дека повеќето луѓе би сакале да се променат на подобро. Но, тие не знаат како да го постигнат тоа. Кога би виделе таков пример во нивна близина, многумина сигурно би посакале да доживеат нешто слично. Затоа, новото раѓање не ни носи корист само нам лично, туку претставува светлина што укажува во која насока треба да одат луѓето во овој живот.

Сабота, 27 март 2021

13. ПАТ КОН ПОДОБРО РАЗБИРАЊЕ

„И ако некој сака да ја врши волјата Негова, ќе разбере дали е ова учење од Бога, или Јас Самиот од Себе зборувам.“ (Јован 7,17).

Светото писмо не смее да се чита со помош на матното светло на преданието и на човечките шпекулации. Да се осветлува сонцето со светилка би било исто како да се обидуваме да го објасниме Писмото со помош на човечкото предание и на човечките замисли. На Божјата света Реч не ѝ е потребно мижуркањето на земната светилка за нејзините прекрасни убавини да станат видливи. Таа е светлина сама по себе – откриена Божја слава, и покрај неа секое друго светло станува бледо.

Но таа мора сериозно да се истражува и длабоко да се проучува. Како награда за мрзливоста никогаш нема да биде дадено остро, јасно сфаќање на вистината. Никаков земен благослов не може да се добие без сериозен, стрплив и истраен напор. Ако сакаат да постигнат успех во работата, луѓето мора да имаат волја да работат и вера да се постигнат резултати. И ние не можеме да очекуваме дека ќе стекнеме духовно знаење без сериозни напори. Сите што сакаат да ги најдат ризниците на вистината мора да копаат како што копа рударот за да го открие богатството скриено во земјата. Со работа што се извршува половично и рамнодушно не се постигнува успех. Битно е и младите и старите, не само да ја читаат Божјата реч, туку да ја проучуваат сериозно и со сето срце, молејќи се и барајќи ја вистината како скриено богатство. Тие што постапуваат така, ќе бидат наградени, зашто директно Христос ќе го засили нивното сфаќање.

Нашето спасение зависи од познавањето на вистината која се наоѓа во Писмото. Божја волја е да се вооружиме со неа. Проучувајте ја, о проучувајте ја драгоцената Библија со гладно срце!

Истражувајте ја Божјата реч како рударот што ја прекопува земјата за да пронајде златна жила. Никогаш не отстапувајте! Истражувајте сè додека не го утврдите својот однос со Бога, додека не ја откриете неговата волја за вас!

Побожните и способни луѓе својот поглед го насочуваат кон вечните стварности, но често не можат да ги сфатат, зашто она што е видливо ја засенчува славата на невидливото. Оној што сака да биде успешен во трагањето по скриеното богатство мора да се издигне над световното, да се стреми кон нешто што е далеку повозвишено. Неговите склоности и сите способности мора да бидат насочени кон трагање.

Непослушноста ја затворила вратата за бесконечни количества на знаење што можело да се стекне од Писмото. Писмото не смее да се прилагодува кон предрасудите и сомнежите на луѓето. Пред да почнеш да истражуваш, ти мора да ги одложиш своите однапред создадени гледишта, своите наследени и стекнати идеи. Ако го истражуваш Писмото за да ги одбраниш своите мислења и сфаќања, ти никогаш нема да ја досегнеш вистината. Вера во Христа како Откупител на светот може да се развива во срце кое се наоѓа под контрола на просветен ум кој може да го препознае и да го цени небесното богатство. Оваа вера е неделива од покајанието и преобразбата на карактерот. Да се има вера значи да се најде и да се прифати богатството на евангелието со сите обврски што произлегуваат од тоа.

За размислување и дејствување: Големата борба во животот е трагање по адекватно време што можеме да го посветиме на читање на Светото писмо. Тоа време треба да биде ослободено од секакви вознемирувања и достапно за да можеме да се задлабочиме во библиските вистини. Но, уште поважно е да го примениме во практика она што веќе ни е откриено како Божја волја. Тоа ќе ни помогне подобро да разбереме. Кога почнувате со овие активности?

**Градиво за саботна школа
1/2021**

СОВЕТИ ЗА ПОДОБРА САБОТНА ШКОЛА

Излегува тримесечно

Издава:

Управниот одбор на
Христијанската
адвентистичка црква
во Р. Македонија

**Превод и
техничка обработка:**
Мелита Томовска

Одговара:
Томе Трајков

ЗА ИНТЕРНА УПОТРЕБА